

Marian Janik

Kapitola 1

(Nepodarený výlet)

1

Dažd'ové kvapky dopadali na široký chrbát Róberta Hantáka nekompromisne už pol hodiny. Svojou typickou šuchotavou rytmikou mu spôsobovali skôr psychickú ako fyzickú bolesť. A nielen to, ich pravidelná vtieravosť mu nedovoľovala plne sa sústrediť, čo v tejto chvíli potreboval asi zo všetkého najviac. Stál bojzливо na starom drevenom stole a v predklone, zakrývajúc jednou rukou svoj mobilný telefón, sa zúfalo snažil dovolať svojej manželke. Prudký vietor prichádzal v nepravidelných intervaloch a škodoradostne sa pohrával s jeho stabilitou. Bol celkom sám, všade vôkol hustý les, nemusel sa obávať reakcií okoloidúcich, preto sa celou silou oprel do svojich hlasiviek, ignorujúc skutočnosť, že sa mu chladný vzduch zarezáva do mäkkého tkaniva a sfarbuje ho do sýtočerveného odtieňa.

„Elen! Elen!“ Chvíľu čakal, ale odozva žiadna. „Elen!“ zopakoval ešte hlasnejšie a vložil do svojich slov aj kus srdnatosti. Ani táto snaha sa nestretla s úspechom, v silnom vetre jeho hlas rýchlo zanikol. Zúfalo, ba až odovzdane sa znova nadýchol a do opakovanej výzvy vložil všetku svoju zostávajúcu energiu. „Elen! Ak ma počuješ, daj mi vedieť... Tu je hrozná zima... A nikto tu nie...“

Pozrel sa nedôverčivo a súčasne túžobne na svoj zastaraný mobil, no aj keď mal dobrý zrak a nenosil okuliare, v tomto prudkom daždi sotva rozpoznával malú čiaročku, ktorá mu dávala akú-takú záruku, že má signál. Potriasol rukou a otáčal malý zázrak novodobej techniky do všetkých svetových strán. Ako mikrobiológ bol na miniatúry zvyknutý, táto ho však bytostne rozčuľovala a dráždila jeho unavené zmysly. Veci, ktoré ho neposlúchali a neslúžili svojmu účelu, mu pripadali zbytočné a buď ich úmyselne nechával zabudnuté na stole, alebo ich jednoducho ignoroval, akoby naivne dúfal, že sa mu za svoju neschopnosť ospravedlnia a začnú prosieť o ešte jednu šancu.

Bol nahnevaný na celý svet, ale hlavne na seba. Ani poriadne nevnímal nepríjemne silnejúci dažď, neustále šľahajúci do jeho tela, taký bol nahnevaný na svoju roztržitosť. Keď odchádzal z domu, stále si hovoril, že mu niečo chýba. Nevedel, čo to je, ale určite vedel, že jeho podvedomie sa nemýli, a preto ho neustále varuje. Ešte aj v aute sa počas cesty niekoľko ráz obzrel na zadné sedadlá, akoby čakal, že zočí niečo, čo mu chýbalo do

mozaiky vecí, ktoré mu manželka starostlivo uložila do kufra. Na klasickú otázku „Nič si si nezabudol?“ neodpovedal vôbec, lebo balenie bola jeho slabá stránka a keby sa pokúsil o odpoveď, musel by si polovicu zabudnutých vecí dokúpiť. V civilizovanom svete je tento problém riešiteľný, ale na horskej chate...

Teraz, keď tak bezbranne stál na starom drevenom stolíku uprostred hlbokého lesa, zúril v duchu na svoju zábudlivosť. Už vedel, že zabudol v nočnom stolíku nabíjačku, a preto sa teraz všemožne snaží vytlačiť zo svojho mobilu aspoň chabý signál. Bez nabíjačky sa mobil dostával do polohy zbytočnej haraburdy a nebyť naliehavých otázok, na ktoré potreboval odpoveď, bol by ho s radosťou šmaril o zem a ešte by sa aj ospravedlnil okolitej prírode, že zašpinil jej majestát toľkými nepotrebnými elektronickými súčiastkami.

Pohľad na Róberta Hantáka, zmietajúceho sa vo víre vlastných myšlienok, by bol pre náhodného okoloidúceho turistu dosť rozpačitý, možno až ľútostivý. Neveľká čistinka, skromná drevená chata, vedľa nej malý, ručne zhotovený stolík s dvoma drevenými lavicami a na stolíku s chatrnými podperami stál Róbert, pretože práve na tomto mieste bol najlepší signál pre jeho utíchajúci mobil. Zhrbená postava vyzerala v prudkom daždi a mesačnom svete ako nedorobená socha, ktorú zabudol majster sochár dokončiť, a pretože ju zabudol aj podprieť, bolo jasné, že čoskoro bude nasledovať jej neúprosný pád do premočeného, turistami ošklbaného trávnik.

Pohľad na jeho postavu by bol odstrašujúci nielen pre náhodného okoloidúceho turistu, ale aj pre tunajšiu zver. Našťastie sa všetka zver v zúrivej búrke utiahla do svojich brlohov, a tým bola ušetrená od podivného obrazu patriaceho skôr do lacného trileru a nie do krásnej slovenskej prírody. Dážď silnel, vietor bol čoraz bezočivejší a obloha sa už nedala nazvať oblohou, lebo uprieť zrak smerom nahor znamenalo pozrieť sa do nekonečne veľkej čiernej diery.

Róbert sa zhlboka nadýchol, nohami sa ešte pevnejšie zaprel o stôl, na ktorom stál, a opäť ponamáhal svoje hlasivky. Silný vietor ho nútil vydávať zo seba stále viac a viac energie a aj keď išlo len o telefonovanie, sily mu citeľne ubúdali a nechávali ho napospas prichádzajúcej zimnici. Nemal tušenie, ako dlho vydrží stáť na chatrnom stolíku. Vďaka svojej vedeckej tvrdohlavosti vyťahoval z tela posledné zvyšky fyzických síl.

„Elen! To som ja! Elen! Kristepane, tak sa ohlás... Elen! Ja to tu dlho nevydržím! Elen...“

Aby vyjadril svoje rozhorčenie, dupol ľavou nohou, pričom do toho pohybu vložil všetku svoju silu i zúfalstvo zároveň. Róbertovo rozhorčenie bolo natoľko veľké a zúfalé, že úder nohou o dosku stola ukončil jeho telefonické trápenie. Zastaraná a rozmočená konštrukcia nevydržala. Ozval sa praskot. V zúrivom búrkovom koncerte šlo skôr o jemné kvílenie dreva, ktoré si nik nemohol všimnúť. Doska stola jeho váhu a hlavne silu úderu nevydržala a Róbert sa v okamihu ocitol na tráve. Vďaka vodou nasiaknutému terénu dopadlo jeho telo na mäkké podložie, za iných podmienok by sa to dalo považovať za šikovný dopad bez ujmy na zdraví.

Zvyšky stolíka sa rozleteli do strán, ich hniloba bola v takom pokročilom štádiu, že okamžite splynuli s okolitým prírodným terénom. Róbert udržal aj počas pádu mobil v ruke, v tej chvíli predsa neexistovalo nič dôležitejšie. Odporná technická miniatúra, ako zvykol hovoriť manželke.

„Elen!“ zakričal znova zúfalo ignorujúc skutočnosť, že na zemi má signál ešte slabší. Niekoľko sekúnd zostal bezmocne ležať na chrbte a nechal si dažď šľahať na tvár. Chvíľu mu bolo všetko jedno, ale čoskoro cítil, ako mu premoká odev, čo bolo značne nepríjemné. Telo sa začínalo prirodzene brániť v podobe silnej triašky. Prichádza horúčka, pomyslel si.

Jeho myseľ sa rozdvojila. Prvá časť intenzívne hľadala odpoveď na otázku, ako sa spojiť s domovom, druhá časť začala intenzívne riešiť otázku prežitia, lebo všetky bunky v jeho tele trúbili na poplach a vysielali signály, že čoskoro prechladnutiu podľahnú.

Po desiatich rokoch vedeckej práce sa dostal do terénu. Mal by sa tešiť. Tieto úvahy však prebýjali akékoľvek racionálne podnety na ochranu tela. Pozeral na čiernu oblohu a snažil sa pomedzi dažďové kvapky dovidieť čo najďalej, akoby naivne dúfal, že medzi ťažkými mrakmi bude napísané: uži si prírodu, uži si voľnosť, zajtra bude neskoro. Nekonečno nad ním ho hypnotizovalo a vlievalo mu do duše akúsi neznámu, ťažko definovateľnú energiu. Jeho profesionálna deformácia ho zákerne lákala do nekonečných hlbín prírody, ktorú si ako mikrobiológ chcel dennodenne podmaniť pod prizorom svojho mikroskopu.

Dážď búšil do unavenej Róbertovej tváre s pravidelnou tvrdohlavosťou a on stále odkladal pragmatické výzvy svojich zmyslov. V tejto neutešenej situácii si musel priznať, že je nepraktický, mohol by sa radšej sústrediť na bežnejšie veci, ktoré by mu umožnili riešiť nebezpečnú polohu na rozmočenej zemi.

Róbert sa otočil na bok, pomaly sa postavil na nohy a s vypätím všetkých síl sa dotackal do chaty. Cítil, ako mu začínajúca horúčka udiera do všetkých častí tela. V tejto mizérii si uvedomil, aký je zoslabnutý. Rýchlo si ľahol na posteľ a prehodil cez seba starú zatuchnutú deku. Nič lepšie v tejto predpotopnej chate, do ktorej ráno pricestoval, ani nemali. Niekoľko starých postelí, rozhegané skrinky, v predsieni veľmi úbohá kuchynská linka s ešte úbohejším vybavením. Taniere obité, hrnčeky rôznych veľkostí a typov, príbory potiahnuté patinou. Mizéria na niekoľko spôsobov.

„Elen!“ zvolal zúfalo do mobilu, pričom nenašiel dost' síl, aby skontroloval jeho stav. Triaška sa prevalila celým jeho uboleným telom.

2

Elena nedôverčivo pootvorila vchodové dvere.

Bolo dost' neskoro na návštevy a nebyť niekoľkých pikantných klebetných článkov v dennej tlači, bola by už v posteli. Druhý deň trávila svoj čas sama a nepamätá si, kedy sa tak dobre uvoľnila a dosýta vyspala. Dvojdňové leňošenie jej zdvihlo náladu. Nemusela variť, prať, žehliť, nemusela myslieť na žiadnu z tých každodenných činností, ktoré ženám rozbiehajú mnohé romantické predstavy o budúcnosti v kruhu svojej rodiny. Radosť zo slobody sa počas víkendu znásobovala každou minútou, pretože mala pred sebou ešte celý týždeň dovolenky. Tak sa dohodla s Róbertom, keď mu vysvetľovala, že je zbytočné, aby na stretnutí mikrobiológov boli obidvaja. Budeme si zavádzať, povedala rázne a kompletne ho zbalila na celý týždeň. Keď zostala konečne sama v byte, trvalo niekoľko hodín, kým si zvykla na ponuré ticho a hlavne na skutočnosť, že nemusí dodržiavať celodenný rodinný rituál, nenápadne vybudovaný, ale o to dôraznejšie dodržiavaný jej manželom. Skutočnosť, že s ním pracovala na jednom pracovisku, v tom istom laboratóriu, za tým istým stolom (len z druhej strany), znásobovala citlivosť ich vzájomného tolerovania sa pri každodenných rituáloch. O čo jednoduchšie to majú iné ženy, rozmýšľala často v aute. Muž vybehne z bytu a celý deň o ňom nepočuť. Všetky nepodarené poznámky sa stratia v povetrí za vchodovými dverami. Vzduch sa vyčistí, čerstvý ozón pripraví rodinné ovzdušie a vzájomné spolužitie má možnosť naberať nové dimenzie.

Ešte sa ani nestihla poriadne opýtať, kto to je, keď sa do predsiene vrátil chlap v koženej bunde, celý premočený a fučiaci ako ťažný kôň po celodennej šichte. Dažd'ové

kvapky prskali na všetky strany a čím viac sa ich snažil návštevník zbaviť, tým bol nervóznejší.

„Dnes je celé Slovensko pod krhlou,“ povedal podráždene. „Lepší čas na zálety som si vymyslieť nemohol,“ pokarhal naoko sám seba. „A vy tu nemáte ani výťah, strašná bytovka, ako tu môžete vydržať? Ved’ dychčím ako penzista.“ Ešte chvíľu šermoval oboma rukami a snažil sa zbaviť prebytočnej vody. Veľmi sa mu to nedarilo a v malej úzkej chodbičke vyzeral pri tejto činnosti komicky.

„Zoli, čo tu robíš?“ neodpustila si Elena výčitku. Rýchlo za ním zavrela dvere a niekoľko sekúnd počúvala, či niekto nie je na chodbe. Keď sa uistila, že sa po pavlačovej chodbe nikto neprechádza, obrátila sa k nečakanému návštevníkovi.

„Ty si sa zbláznil!“ zopakovala výčitku a myslela ju vážne. „Mohli ťa vidieť susedia! Takto sme sa predsa nedohodli! Už som ti niekoľkokrát vysvetľovala, že v tomto starom dome sa stretávať nemôžeme! Vieš si predstaviť, koľko klebetných báb býva v susedných bytoch?“

Zoli zo seba zhodil koženú bundu, vyzul si topánky a bez slova sa prisal na Elenine ústa. Bol to rýchly a nedočkavý bozk. A bol dlhý, dlhý a vášnivý, už nebolo potrebné vysvetlenie. Presne takto si to predstavoval, keď doma unudene vypol televíziu a zistil, že z večerného programu si nič nepamätá, lebo jeho myšlienky sa neustále vracali k Elene, k jej pružnému a žiadostivému telu, ktoré sa pre neho v poslednom čase stalo epicentrom všetkých citových problémov.

Keď sa Elene na chvíľu podarilo odtrhnúť sa od Zoliho tváre, zaprotestovala pohľadom. Bola to skôr jemná výčitka typu: ak to vyjde, tak fajn, ak to pokazíš, si na vine. Táto ženská jemne kaširovaná frivolnosť zaplnila ovzdušie v celej predsieni.

„Zoli, to je šialenstvo! Tu doma to nemôžeme robiť, tu nie...“

Ďalší bozk od Zoliho bola rýchla odpoveď, pri ktorej cítila, ako sa mu ruky posúvajú nižšie a nižšie po jej tele. Ten nečakaný prílev vzrušenia a chúťok zo strany jej milenca ju postavil do pozície bezvládnej dievčiny, ktorá má len jedno riešenie – oddať sa šialenej rozkoši a až potom ponechať priestor mozgovým závitom na dodatočné pripomienky.

Cítila, ako sa pod ňou všetko prepadá. Zoli bol dostatočne silný a v jeho nárúživosti sa táto sila znásobovala. Zľahka si ju nadvihol, zhodil svoje i jej nohavice a o chvíľu už pocítila, ako sa jej lono naplnilo. Chladné a neosobné dvere sa stali súčasťou jej rozkoše. Zatvorila oči a jazykom prešla po pokožke, ktorú už dôverne poznala. Končekmi prstov zablúdila do hustých krátkych vlasov a rytmika hladkania sa začala čoraz viac podobať

rytmike Zoliho vášne, ktorú tak bezprostredne zo seba vypúšťal. Jeho telo ju celé pokrylo, medzi nimi už nebol žiadny voľný priestor. Cítila, ako sa vznáša, ako prestávajú fungovať všetky tie pozemské gravitačné zákony a nastupujú zákony rozkoše, zákony vášne, zákony úplného splynutia tela a ducha. Hriech sa pretavoval na lásku, láska na vášeň, vášeň na potrebu, potreba na úpenlivú prosbu splynúť s jeho telom do jedného a zostať tak čo najdlhšie.

Zoli do nej vnikal ako uragán, pred očami sa jej začalo všetko rozmazávať. Pevne sa chytila okolo jeho hlavy a ticho zašepkala: „Pomalšie, prosím!“ Chcela zaprotestovať ešte raz, ale Zoliho výkrik ju prehlušil a ona cítila, že sú obaja na vrchole, ktorý ich v poslednom období tak priťahoval. Vystrela ruky, akoby sa chcela niečoho pevne chytiť, ale vzduch, aj keď nabitý miliónmi molekúl vášne, jej túto šancu nedal. Preto sa rýchlo vrátila k hustej pokrievke Zoliho hlavy, tentoraz však chaoticky, ale o to náruživšie. Jej telo sa začínalo podobať na búrlivú oázu, do ktorej bol vtesnaný celý svet. A v epicentre tohto sveta bolo celé Zoliho telo, ktoré teraz objímala s toľkou rozkošou.

Obaja klesli vysilení na podlahu. Opretí o vchodové dvere pozerali bezducho pred seba. Každý z nich si tieto chvíle ticha vychutnával po svojom a nechcel rušiť toho druhého. Srdcia im búšili prirýchlo, tep sa nedal udržať a myšlienky v ich hlavách lietali v sférach, ktoré ešte nik nepomenoval.

Najťažšie pre oboch bolo prerušiť túto mlkvu seansu a povedať prvú pozemskú vetu. Pristáť na zemi a nepokaziť spomienky na šialene krásny let, ktorý práve absolvovali.

„Čo ak niekto zazvoní?“ prehovorila prvá Elena. Zoli sa dosť začudovane zatváril a zmražil čelo, aby dal najavo, že nad otázkou vážne rozmýšľal. Kútikmi úst mu jemne šklbalo, čo dosvedčovalo, že jeho vážna tvár je len momentálna pretváрка.

„Neotvoríme,“ sucho konštatoval.

„V kuchyni sa svieta,“ argumentovala ďalej Elena. „Všetci susedia musia vidieť, že som doma. Ak niekto zazvoní, budem musieť otvoriť.“

Pozrela sa jemne na Zoliho a tušila jeho odpoveď. Jeho flegmatická povaha a odpor k všetkému, čo zaváňa poriadkom a predpismi, ju fascinovala a dávala jej pocit voľnejšieho dýchania v jej usporiadanom manželskom živote.

„Ak sa v kuchyni svieta, budeš mať veľký účet za elektrinu. Zvládneš to?“ opýtal sa sarkasticky Zoli.

„Hm. Teraz si ma zaskočil... Ak by zazvonil môj muž, tak by som mu asi ťažko vysvetlila, prečo sa svieta v kuchyni, keď si to rozdáваме v predsieni. Pochopil by to?“

„Nezačínaj, prosím ťa!“ zaprotestoval, ale nie veľmi ostro. „Tvojho muža sme poslali do Tatier na seminár. Moja dobrá známa (rýchlo sa pozrel na Elenu a očami jej vysvetlil, že je to len známa) to osobne vybavovala na komore, tak neprivolávaj tvojho muža... Prosím... Teraz nie...“ Pokrčil nohy, oprel si hlavu o Elenino plece a zaujal polohu mŕtveho chrobáka.

„Prepáč, Zoli, ale nemôžeme sa správať takto nezodpovedne. Si fajn chlapec a vieš, že veľmi túžim po dieťati, ale ja sa takýchto bleskoviek bojím. Mne sa viac páči, keď je to pripravené a v hoteli. Ako predvčerom, či pred...“ zalovila v pamäti a bola prekvapená sama zo seba. Od puntičkárky mala veľmi ďaleko, zdalo sa jej zvrátené, aby si zapisovala, kedy sa miluje s manželom a kedy so Zolim. „Mám pocit,“ pokračovala, „že som o tom rozprávala zo sna. Neuveríš. Normálne som spovedala Róberta, čo som v noci zo sna tárala. Je to strašné, začína sa mi to všetko pliesť. Nie som si istá, či robíme dobre.“

Zoli sa začal pohrávať s malými čiernymi chlčkami, nie svojimi.

„V hoteli je to pre teba krajšie?“ nechápal. „Keď som odpovedal na tie sprosté otázky recepčného, tak ma prešla chuť na všetko. A kým som prišiel na izbu, tak som mal pocit, že sa moje spermie zrazili. Ty si to necítla, ako som sa trápil?“

„Preto sme išli spolu do vane, aby sme sa zohriali,“ oponovala Elena a stále jedných uchom dávala pozor na každý šuchot za dverami.

„No dobre, ale v tej vani bola studená voda, ak si už zabudla, a potom som musel vypiť aspoň štyri poháriky vodky, aby som sa zahrial. A aj ty si bola studená, nepamätáš?“ Zoli začal kombinovať pohrávanie sa s chlčkami s hladením vagíny.

„To je síce pravda,“ pripustila Elena, „ale nakoniec sme skončili spoločne v tej veľkej posteli a zohrievali sme sa asi dve hodiny. Myslím, že to bola najkrajšia odmena za ten studený začiatok. Ja ti stále hovorím, že kvôli koncu sa oplatí začínať. Ježiši, Zoli, nebolo to príliš múdre, čo som povedala? Stíhaš ma chápať?“

Zoli skončil s hladkaním a dovŕšil svoj zámer v milovaní na chodbe, na tvrdej podlahe, prosto za surova, ako ho to najviac vzrušovalo. Tentoraz musela Elena priznať, že takéhoto tornáda by jej muž nebol schopný. Bol príliš čistotný a príliš pomalý. Príliš jemný a uhladený. Keď sa rukami cez hlavu oprela o dvere, keď podlaha začala vŕzgať, hoci bola po rekonštrukcii, keď sa jej Zoli zahryzol do krku a fučiac jej niečo mrmlal do

ucha, mala pocit, že príroda zariadila tú najsprávnejšiu kombináciu spojenia dvoch bytostí.

3

Róbert sa úprimne tešil na stretnutie so svojimi kolegami z iných laboratórií. Keď mu manželka priniesla pozvánku na seminár, detinsky sa zaradoval a zabudol sa aj poďakovať. Dokonca vôbec neuvažoval, odkiaľ k takej pozvánke prišla. Bola skrátka tu, na stole, a on myslel len na stretnutie s odborníkmi, ktorých poznal hlavne podľa hlasu, lebo veľká časť ich vedeckých rozhovorov prebiehala telefonicky. A bol tu ešte týždenný pobyt na čerstvom vzduchu, v malebnej chate kdesi vo Vysokých Tatrách. Týždeň vo voľnej prírode, ďaleko od digitálneho a technikou presýteného sveta, týždeň bez stereotypnej a monotónnej vedeckej práce.

Róbert si utrel pot z čela a v duchu zahrešil. V tejto chate, v ktorej teraz bezmocne ležal pod starou dekou a snažil sa všemožne zo seba striasť odporne šíriacu sa zimnicu, nebolo nič digitálne, nič, čo by pripomínalo dnešnú modernú dobu.

Už ráno pri vystupovaní z auta pocítil akúsi nepríjemnú triašku v žalúdku. Po vystúpení niekoľkokrát prečítal pozvánku na stretnutie mikrobiológov, ktoré organizovala ich materská komora, a potom niekoľkokrát nedôverčivo obišiel drevenú chatu, čo ospanlivo čupela uprostred malej čistinky, umelo vytvorenej v borovicovom lese. V pozvánke pri spodnom okraji bol rukou dopísaný odkaz:

Kto príde prvý, nech vyvetrá chatu. Kľúčik je pod kvetináčom.

Róbert neisto podvihol prvý kvetináč, ale pod ním kľúčik nenašiel. Podvedome sa potešil a povedal si, že tu bude ešte iná chata, ale keď podvihol ďalší kvetináč, kľúčik mu vyceril svoje zuby. Je to tu!

Podľa pokynov na pozvánke všetko pootváral a potom rýchlo zašiel k potoku, aby sa poumýval. Mimoriadne si potrpel na čistotu. Bolo to v ňom zakódované už od malička. Voda v horskom potoku bola veľmi studená, pociťoval pri umývaní nepríjemné pichanie, ale viac starostí mu robil neporiadok v chate, z ktorej pred chvíľou zutekal. Pri pomyslení, že bude týždeň bývať v tom neskonalom neporiadku, mu nabiehala husia koža a ostré pichanie horskej vody prijímal ako kamarátske pohladenie.

Bude pršať, pomyslel si, keď sa doumýval. Ani poriadne nedomyslel myšlienku a už zacítil mohutné dutie vetra. Odbehol opäť do chaty a, hoc nerád, pozatváral všetky okenice. Sadol si pred dvere a bezmyšlienkovito pozoroval okolie. Malá čistinka, zurčiaci potok neďaleko chaty a všade vôkol hustý les. Priam gýčový obrázok pre návštevníka z mesta. K dokonalosti ilúzie chýbala už len malá srnka, ktorá by nenápadne prešla po čistinke, hodiac vlašný pohľad na neznámeho návštevníka.

Bezduhá samota, skonštatoval Róbert, keď celé popoludnie presedel pred chatou. Nič múdrejšie mu nenapadlo. Špinavé prostredie v chate ho nelákalo a sám sa neodvážil vstúpiť do hlbokého lesa. Jeho bezpečné leňošenie narušila búrka, ktorú predpovedal, a steny chatky začali pretekať na rôznych miestach. Znervóznel z dvoch dôvodov. Nebolo mu jasné, prečo nikto neprichádzal, považoval svojich kolegov za pedantných ľudí. Druhý dôvod na nervozitu vyviedol z tušenia, že neudržiavaná chata ho ešte niečím nepríjemným prekvapí.

Stalo sa. V chate bolo chladno a vlhko. Bol premočený a šatstvo na ňom neschlo. Nemal chuť sa prezliecť. Všetko vôkol to bolo ponuré a fádne. Po zotmení bolo ešte horšie. Našiel síce niekoľko starých sviečok, ale tie mu nenahradili denné svetlo. Nervozita gradovala, až sa rozhodol zavolať domov. Lenže v chate nebol signál. Obracal mobil rôznymi smermi, prešiel všetky miestnosti, ale nič nepomáhalo. A tak, aj keď nerád, vyšiel z chaty do prudkého dažďa. Jediné miesto, kde sa mu na displeji objavili dve tmavé čiarky, bol starý turistický stôl za chatou, hneď vedľa podomácky vyrobeného kozuba. Vyliezol naň a zavolať domov.

Jeho snaha o dovolanie sa skončila neúspechom a teraz, po páde zo stola, ležal pod starou dekou a cítil, ako sa ho zmocňuje zimnica.

Tak toto mi nebolo treba, pomyslel si. Zavrel oči a začal si premietiť celý text pozvánky. Dátum bol v poriadku, miesto tiež. Svojich kolegov poznal ako zodpovedných ľudí, preto nechápal, prečo ho tu nechali samého. Niečo sa muselo stať, ospravedlňoval ich neprítomnosť všetkými možnými variáciami, čo mu v tejto neutešenej situácii napadli. Ale ani tá najlepšia výhovorka nezmenila jeho situáciu.

Róbert asi hodinu bezvládne ležal pod dekou a potom zaspal. Keď sa ráno zobudil, cítil sa ešte horšie. Chata bola vlhká, premočené kúsky odevu vysychali pomaly. Akú-takú náladu si udržiaval pomyslením, že každú chvíľu zaklope na dvere niektorý z účastníkov seminára. Aby zostal v pohotovosti, bezcieľne sa motal po chate celý deň. Nuda ho

skľučovala, telo častejšie podliehalo zimomriavkam, myšlienky ubiehali domov za teplým a suchým prostredím.

Vonku stále pršalo. Pekné horské prostredie sa stalo pre Róberta odporným zapadákovom, v ktorom sa končil život. Nenašiel v sebe odvahu urobiť si horúci čaj alebo niečo teplé. Na jedlo nemal pomyslenie. Nervozita v jeho mysli stúpala a neustále sa snažil nahovoriť si, že to všetko je len náhoda. O chvíľu sa všetci dovalia. Ešte chvíľu a... Ako mohli navrhnuť seminár na takomto nevlúdnom a špinavom mieste?

Keď videl, že sviečky dohorievajú, rozhodol sa konať. Blížil sa ďalší večer, ďalšia vlhká noc a pomyslenie, že bude opäť spať pod starou vlhkou dekou v tomto prostredí, ho dohnalo k ráznemu záveru. Idem domov! Po celom tele pocítil príjemné teplé pohladenie vlastnej myšlienky. Ťažkým ťarbavým krokom sa dovliekol k svojmu autu, hodil skromnú batožinu do kufra a ironickým pohľadom sa rozlúčil s kvetináčom, pod ktorým ležal kľúčik od chaty. Dokonca pocítil vo svojich myšlienkach poriadnu dávku irónie, ktorou sa lúčil s nehostinným miestom.

Tak toto mi nebolo treba, pomyslel si znova a sadol si za volant. Aspoň je tu sucho, zamrmlal a naštartoval motor.

Vedel, čo ho čaká. Spustil naplno kúrenie, stierače nechal bežať v najrýchlejšom režime a pomaly sa vybral na dlhú cestu späť domov. Do Bratislavy ho čakalo dvestopäťdesiat kilometrov, cesta hlbokou nocou, za stáleho dažďa a vetra. Zlosť, ktorá sa v ňom usídlila, bola taká veľká, že ani nerozmýšľal, či dokáže v takomto stave šoférovať.

4

Zoli odpadol na chladnú podlahu prvý. Nenachádzal už v sebe dostatok síl na ďalšie búrlivé a vášnivé milovanie, ale aj tak bol so sebou mimoriadne spokojný. Neľutoval svoj riskantný výlet, neľutoval, že vymenil nudné polihovanie pred televízorom za vzrušujúcu návštevu priamo v Eleninom byte. Tušil, že sa bude hnevať, počítal s jej prirodzeným odporom, a práve preto sa vrhol rovno do drsnej milostnej hry, ktorú tak zbožňovala a ktorá ich zblížovala.

„Teraz pôjdem do kúpeľne prvý ja, ak ti to neprekáža.“ Pozrel jej skúmavo do očí a uvidel v nich túžbu pokračovať v besnení pri vchodových dverách. Preto rýchlo vstal. „Bud' ostražitá! Keby sa vrátil manžel, tak ho uveď do obývačky, je tam menej prachu.“

Ďalšiu vetu nestihol povedať, lebo Elena sa rýchlo postavila a uštedrila Zolimu priateľské, presne mierené zaucho. Zvrášteným obočím mu dala najavo, že jeho sarkazmus je nemiestny a je načase, aby sa odpratal do kúpeľne a zmyl zo seba všetku iróniu a ostatné nánosy uštipačnosti, dráždiace ich osudový vzťah.

Zoli sa posunkami ospravedlnil a ukázal smerom na koniec predsieni, aby sa ubezpečil, že kdesi v tých končinách sa nachádza kúpeľňa.

Elena odpratala pohodené kúsky oblečenia a pre istotu sa obliekla. Pomocou zrkadla v predsieni sa upravila. Tvár, hľadiaca na ňu, jej pripadala akási neistá. Kruhy pod očami ju znervózňovali, vrásky na čele rozčuľovali a popraskané pery jej dávali na známosť, že je najvyšší čas siahnuť do kozmetického kufríka.

„Chcem dieťa a hotovo!“ povedala dôrazne *tej* v zrkadle. Trochu chladné, pomyslela si. Ak nepreukážem trochu pokory, tak ma nepochopí a spustí výčitky.

„Ja chcem dieťa,“ povedala už jemnejšie a *tá* v zrkadle sa trochu potmehúdsy pousmiala. Súčasne naznačila, že si rada vypočuje aj iné argumenty.

„Veľmi chcem dieťa a urobím pre to všetko!“ To bolo trochu surové a sebecké, odkázala jej *tá* v zrkadle.

„Neskutočne túžim po dieťati, ale s manželom mi to nevychádza. Čo mám robiť?“ Odpoveď *tej* v zrkadle bola rovnako neurčitá a nejasná ako argumenty, akými sa Elena prihovárala zrkadlu.

„Dieťa je pre mňa podmienkou pre šťastný život vo dvojici.“ Tak také bombastické kliše ešte *tá* nepočula. Dokonca na chvíľu zmražila čelo, akoby neverila ani jednému slovu v poslednej vyumelkovanej vete. Kyslý a vzdorujúci výraz tváre v zrkadle pokazil Elene náladu. Nechcela si priznať, že za každú cenu hľadá vysvetlenie pre udalosti posledných týždňov, v ktorých začal Zoli dominovať svojou stálou prítomnosťou, svojou neohrabanou mladíckou surovosťou.

„Tak teda, moja drahá, zariad', aby bolo aj dieťa, aj manžel, aj... A Zoliho kde umiestnim?“ Tentoraz sa *tá* v zrkadle nadobro zamračila, zdvihla prst a ukázala smerom hore, čím dala jasnú správu, že o všetkom sa rozhodne pod kontrolou nebies a ona môže len zbožne vysielat' signály, kam chce vo svojich citoch smerovať.

„Elen! Kde máš uterák?“ Zoliho hlas sa rozľahol po predsieni. Skrátene krstného mena Eleny zaskočilo. Túto dôvernosť si zatiaľ mohol dovoliť len jej manžel.

„Nevykrikuj!“ Elena zbehla po uterák. Chcela ho pokarhať za predchádzajúce prekročenie hraníc pri oslovení, ale pri pohľade na jeho svalnatú postavu, ktorú sa snažil

vpřatať do ich úzkej starej vane, od svojho zámeru upustila. Bol ako slon v porceláne. Na chvíľu zabudla vnímať realitu a bavila sa na Zoliho detskej radosti z kúpania sa uprostred hlbkej noci. Mala pocit, že mu k šťastiu chýbajú už len nejaké gumené hračky.

Vymenili si zopár komplimentov a narážok. Všetko bolo také intenzívne intímne, až to Elene pripadalo neskutočné. Neskutočne pekné, neskutočne šialené, neskutočne odvážne. Intímne a bez jediného dotyku. To chlapisko vo vani ju priťahovalo neznámou silou, voči ktorej už niekoľko týždňov beznádejne bojovala. A čím viac prehrávala, tým viac bola spokojnejšia a vyrovnanjšia vo svojej mysli, lebo zrazu zazrela neznáme svetielko v tuneli fádnoti svojho manželského trápenia. To svetielko bolo stále intenzívnejšie a dodávalo jej odvalu, ktorú bude čoskoro potrebovať, lebo to chlapisko vo vani sa nedalo donekonečna ukrývať pred okolitým svetom.

Bola by tiež skončila pod vodou, keby sa nezvzalo hlučné zaklopanie na vchodové dvere. Obaja na seba vyplašene pozreli. Elena strpala, na tvár jej vystúpili drobné žilky, do nôh jej vošli krčce. Chýlilo sa k polnoci a akúkoľvek návštevu považovala za drzosť. Takto si dovolenku nepredstavovala. Naznačila Zolimu, aby okamžite zastavil vodu.

„Chod' otvorit' ,“ zašepkal Zoli a tentoraz veľmi ochotne poslúchol.

„Nešťastné svetlo v kuchyni ,“ vyslovila Elena výčitku. „Hovorila som ti, aby sme ho zhasli. Ani netušíš, akí sú naši susedia zvedaví! Ak ťa videl niekto z nich prichádzať... Zoli, ja sa bojím!“

„Nepanikár! Všetci susedia o tomto čase pozerajú lacné seriály a nemajú čas rozoberať náš vzťah.“

„Ja sa bojím ,“ zopakovala Elena a sadla si na okraj vane. „Normálny človek zazvoní, nebude predsa trieskať o polnoci na dvere. Načo máme potom ten poondiaty zvonček?!“

„Čoho sa vlastne bojíš?“ nechápal. Nechcel dať najavo, že aj jemu kdesi v žalúdku čosi stvrldo. „Keby to bol Róbert...“ Nedopovedal, lebo Elenin pohľad bol priam vraždiaci. Obidvaja vedeli, že raz k tejto situácii musí dôjsť, ale akosi odd'alovali otvorený rozhovor, ako sa zachovať. Každý si svoje vnútro riešil po svojom a viac-menej sa spoliehal na toho druhého, že práve on vymyslí to generálne rozhodnutie, ktoré nad nimi krúžilo už pekných pár dní.

„Tak neotvorím ,“ zaprotestoala rozhodne Elena. „Je už neskoro a Róbert má vlastné kľúče. Takže... Čo ak to je nejaký bezdomovec? Normálny človek by predsa zazvonil, nemyslíš?“

„Prestaň byť hysterická a choď otvoriť!“ Bol to rozkaz a súčasne prosba. Zolimu začínalo byť chladno. „Možno to bude len suseda, čo potrebuje trochu oleja...“

„Olej?“ zatvárila sa ešte stále vydesene Elena. „V takúto neskorú hodinu?“ vymýšľala si zámienku, prečo neotvoriť. „Ešte mi nahovor, že ide vyklepávať rezne.“

Zoli sa chytil bezradne za hlavu. Napätá situácia ho viac a viac znervózňovala. Ako tak stál nahý vo vani, vyzeral ako dobre zachovalá antická socha. Mladé vypracované telo, ladné mužské krivky v svalových partiách, množstvo chlpatých ostrovčekov, z ktorých nepravidelne vypadávali kvapky vody.

Bezradný a značne detský výraz na jeho tvári pripomenul Elene skutočnosť, že muži sú v niektorých situáciách neveriteľne bezradní a nervózni, a je jednoduchšie za nich problém vyriešiť, ako sa usilovať ich zmeniť.

„No dobre, dobre...“ povedala odovzdane Elena, „idem teda otvoriť. Nechcem ale počuť ani slovo z tvojich úst, aj keby sa čo dialo, budeš čušať vo vani, lebo ak niečo pokazíš, tak sme sa streli naposledy!“

Elena neverila vlastným slovám a aby ju Zoli nezobral za slovo, tak sa radšej rýchlo zvrtila a nechala svojho nahého miláčika v kúpeľni dúfajúc, že sa v tichosti poskladá do chladnúcej vody, napustenej sotva do polovice vane.

V predsieni sadla na Elenu nová úzkosť. Ticho, po špičkách, s ľahkosťou baletky podišla k dverám a pozrela sa opatrne do priezoru na dverách. Nevidela nič. Na druhej strane vládlo vznešené ticho. Chvíľu vyzerala do tmy cez priezor a potom si povedala, že muselo ísť o nejakú náhodu... Natešene sa otočila a zamierila do kúpeľne, pričom jej napadli aspoň dve zvrhlosti, ktoré by mohla spáchať priamo vo vani so svojím svalnatým miláčikom, ani by nemuseli dopúšťať vodu. Tentoraz sa vyhla pohľadu do zrkadla. Neriskovala, že tá v zrkadle jej bude niečo vyčítať alebo vyhovárať.

Nebola ešte ani pri dverách, keď sa hrmotné zaklopanie na vchodové dvere nepríjemne zopakovalo.

Tentoraz to nebola baletka, čo preletela predsieňou, ale poriadne nahnevaná fúria s vražedným výrazom na tvári a škrípavými zubami.

Elena prudko otvorila vchodové dvere.

Trvalo krátko a Róbert sa vymotal z lesnej cesty na hlavnú komunikáciu. Nekonečné množstvo výmol'ov mu na každom kroku dávalo pociť drsnosť terénu, akoby ho chceli ešte raz poriadne nasrdiť a pripomenúť mu, že do prírody nepripravený chodiť nemá. Každý, i ten najmenší výčnelok lesnej cesty sa v jeho očiach menil na škl'abiaci sa jazyk s červenkastým mazľavým povlakom.

Široké biele značenie na asfalte hlavnej cesty a pomocné orientačné dopravné značky ho ubezpečili, že ide správnym smerom. Asfalt, aj keď bol akokoľvek čierny, sa stal v tejto chvíli jeho najlepším kamarátom. Priam cítil, ako sa kolesá maznajú s jeho hladkým povrchom a bezpečne rozrážajú milióny dažďových kvapiek, ktoré sa svižne, ba až provokatívne odrážali od povrchu vozovky.

Očami rozrážal hustý dážď a neustále kontroloval prerušovanú vodiacu bielu čiaru, tiahnucu sa stredom vozovky. Dažďové kvapky dopadali na cestu s čoraz väčšou hustotou, a tak povolil tlak na plynový pedál, aby udržal smer auta. Okrem toho musel kontrolovať stav na tachometri a sem-tam aj kontrolku stavu palivovej nádrže. Všetky tieto povinnosti udržiavali Róbertovu myseľ v stave najvyššej možnej pohotovosti.

Bol rozhodnutý zastaviť sa na najbližšej benzínovej pumpe. Videl, že v nádrži je dostatok benzínu, ale cítil, že musí aspoň trochu uvoľniť napätie v tele a odpočinúť si. Aspoň raz vdýchnuť pach civilizácie, lebo posledné dva dni ho uvrhli do čudesnej a monotónnej samoty. Začal sa nepríjemne potiť. Skúsil odtrhnúť ruky od volantu. Aj sa mu to podarilo, ale okamžite sa mu roztriasli, preto ich rýchlo vrátil na volant. Po tomto zúfalom manévri potreboval aspoň dvadsať minút na to, aby sa upokojil a začal rozmýšľať, kde sa asi nachádza. Dediny, cez ktoré prechádzal, boli zväčša slabo osvetlené a na pril'ahlých chodníkoch nevidel ani živej duše. Prvú známku ľudských bytostí spozoroval až v Trenčíne. V meste vládlo ticho, ale pouličné lampy svietili intenzívnejšie a sem-tam zazrel siluetu utekajúcej postavy. V tomto daždi utekal asi každý.

Róbert intenzívne myslel na benzínovú pumpu a dočkal sa. Jej svietiace reklamy mu zdvihli náladu. Keď vošiel autom pod striešku, ktorá chránila stojany i zákazníkov pred dažďom, s úľavou vypol motor a privrel oči. Ticho mu robilo dobre. Cítil vlastný pot. V hlave mu hučalo a až teraz si uvedomil, ako neobratne sa dostal do takéhoto stavu.

Vyšiel z auta a zamieril rovno do objektu benzínovej stanice. Nemal ani pomyslenie na benzín. Zamieril rovno k pultu a postavil sa zoči-voči službukonajúcej pumpárke. Bola tlstá a jej zrak prezrádzal nechúť urobiť čokoľvek navyše. Za normálnych okolností by sa Róbert tohoto pohľadu zľakol, ale teraz vnímal len svoju ťažkú pozíciu.

„Zelený čaj, prosím. Ale poriadne horúci!“ zdôraznil Róbert. Ťažko dýchal a v nohách cítil jemné svrbenie, čo bol dôsledok krčvovitej jazdy a značného vyčerpania. Teraz už bol presvedčený, že zo seminára mikrobiológov sa stal nepodarený výlet, na ktorý bude musieť čo najskôr zabudnúť, pokiaľ predtým niekomu nehorázne nevynadá pri návšteve stavovskej komory. Nebol zástancom slovných prestreliek, ale teraz cítil, že zvýšený hlas bude potrebný.

Sucho a teplo, v ktorých sa teraz ocitol, mu trochu pozdvihli náladu a vidina horúceho čaju mu zahnila pochmúrne myšlienky.

Pumpárka sa oprela o pult a povýšenecky si prezrela neznámeho chlapa, na ktorom bolo všetko pokrčené a vlhké. Mala pocit, že aj stuchnuté. Keby ho nevidela prísť autom, tak by ho odtiaľto hnala ako posledného tuláka. Jeho tvár síce vyzerala mlado, ale od kolegov si neraz vypočula dôrazné varovanie, že práve uhladení tuláci sú najnebezpečnejší. A auto mohol ukradnúť, napadlo jej. S nevôľou odtrhla zrak od televíznej obrazovky, kde prebiehalo dejstvo jej obľúbeného seriálu. Dnes večer dúfala, že aspoň jeden diel dopozerá bez prerušenia.

„O benzín by ste nemali záujem?“ zavrčala a dúfala, že sa ufúľaného individua skoro zbaví. „Máme niekoľko druhov a dokonca sa farebne odlišujú. Jeden je zelený, druhý modrý... A tá vôňa...“ zdôraznila ironicky. „Môžem vám priniesť ochutnať, mladý muž, aby ste si uvedomili, že ste na benzínovej pumpe. Neviem, odkiaľ ste prišli, ale viem, kam pôjdete, a ak nechcete, aby som zamávala na bezpečnostné kamery, začnite veľmi intenzívne rozmýšľať o mojom návrhu.“

Neurčitá masa prebytočného tuku sa rozložila na mramorovom pulte a uprostred malej hlavy, medzi dvoma žiariacimi očičkami, sa objavil škodoradostný úsmev. Irónia, s ktorou vyslovila svoju ponuku, rozihrala na jej tvári pestrofarebný kolotoč miniatúrnych mimík, vzájomne sa prelínajúcich a túžiacich sa dostať čo najbližšie k stredu lícných kostí. Neupravené a umastené vlasy výrazne kazili celkový dojem tejto citovej maškarády.

Zjavne očakávala nervóznou reakciu zákazníka, čo mala byť zámienka na spustenie ďalšej sprchy výčitiek, ktoré by ventilovali jej unudenú a podráždenú nočnú náladu a hlavne by zákazníka odradili od ďalšieho zámeru zotrvať tu dlhšie.

Róbertovi sa podarilo trasúcimi sa rukami vybrať z vrečka niekoľko bankoviek a drobných mincí. Jeho zásadová povaha a momentálny zdravotný stav mu nedovoľovali púšťať sa do vyčerpávajúcich hádok. Pomaly a chaoticky začal obracať papierové bankovky, akoby chcel dokázať, že sú pravé a poctivo zarobené, čo pumpárke zdvihlo

adrenalin na maximum. Pohľad na pokrčené bankovky a nemenej pokrčeného zákazníka, čo ju otravoval uprostred večera kvôli šálke zeleného čaju, a nie kvôli benzínu, ju privádzal do zúrivosti.

„Ako sa tak na vás pozerám,“ začala pomaly, „tak potrebujete skôr lekára a nie zelený čaj. Asi bude najlepšie, keď sa rýchlo otočíte,“ začala zvyšovať frekvenciu slov, „nasadnete do svojho plechového tátoša a zamierite do najbližšej nemocnice. Predpokladám, že máte zdravotnú kartu v poriadku, lebo je celkom možné, že po príchode do nemocnice sa ocitnete na podlahe a potom už nebude času na vysvetľovanie. Jedine... že by ste v bezvedomí mrkol na službukonajúcu lekárku a ona by sa nad vašim uhladeným ksichtom zľutovala. Lenže... Čo ak bude slúžiť lekár?“ Posledné slová vyslovila už v najvyššej tónine, akú bola schopná svojimi hlasivkami dosiahnuť.

Vzpriamila sa a začala nervózne klopať ceruzkou o pult. Róbert zdvihol oči a premeral si nechutne tlsté teleso pred sebou. Dominovalo firemné modré tričko. Jeho veľkosť sa nedala odhadnúť, lebo aj firemné logo bolo schované kdesi pod ľavým prsníkom. Tukové vankúše pod jej bradou sa nekontrolovateľne premiestňovali z jednej strany tváre na druhú. A to sa ani veľmi nepohybovala.

„Ja som poprosil o šálku čaju!“ Róbert Hanták si potrpel na slušné správanie a ani v tejto, pre neho kritickej situácii, sa nespreneveril svojim zásadám. Hovoril pomaly, čo bolo tiež dôsledkom ťažkého dýchania, ktoré mu spôsobovala nastupujúca horúčka. „Ak máte problém splniť mi moje želanie, tak si kladiem otázku, čo je pre vás ťažšie. Otvárať ústa alebo presunúť tú horu tuku o niekoľko metrov ďalej? Kávovar je asi dva metre za vašim chrbtom. Je to veľa? Ak áno, potlačím vás, ale to by som musel ísť na druhú stranu pultu a ako sa pozerám, tam sa už nezmestí ani podvyživená prostitútka.“

Chvíľu ju nechal stáť s otvorenými ústami, až sa bál, že jej nachladnú hlasivky. Sám bol prekvapený, kde sa v ňom nabralo toľko odvahy a toľko nekontrolovanej emócie, ba dokonca primitívnej irónie. Nebol zvyknutý na hádky s cudzími ľuďmi. Stránil sa ich, a keď mohol, radšej ustúpil. Teraz nespoznával sám seba a všetko to pripisoval neutešenému fyzickému a psychickému stavu, do ktorého sa dostal po nešťastnom víkendovom pobyte v starej chate.

„Tak čo s tým urobíme?“ pokračoval odvážne ďalej. „Mám zavolať do vášho podniku a post'ážovať sa na vašu aroganciu k zákazníkovi?“

Posledné slová, obalené v jemnom sarkazme, boli ako presne cielená strel'ba. Pumpárke navrela na krku žila a jej telesná schránka sa nafúkla do ešte väčších rozmerov.

Bolo úžasné pozorovať, koľko vydrží taká obyčajná ľudská pokožka. Bežný zákazník by zapochyboval o svojej bezpečnosti a určite by hľadal najbližšiu cestu von, čo najďalej od rozzúrenej bytosti.

Nahnevaná masa tukových vankúšov rozmanitých veľkostí chcela spustiť zdrvujúci pokrik na Róberta, ale jej zámer prerušil buchtot dverí. Boli to dvere vedúce z dámskej toalety, z ktorej vyšla neznáma mladá žena, držiaca za ruku malého chlapca. Jeho smutné oči oznamovali, že na svete môžu byť nešťastné aj malé nevinné bytosti.

6

„Suseda, vy sa ma bojíte! Stojím tu pred dverami už pekných desať minút a vy mi ani len cez kuchynské okno nenaznačíte, aby som počkal. Naše susedky si budú myslieť, že vám kurizujem. Aj by som nedbal... No, pozrite, dnes sme fasovali nové uniformy. Nie sú pekné?“

Skôr, ako stihla Elena otvoriť ústa, bol už Štefan Vadóc, sused z druhého poschodia, v obývačke. Jeho novučičká uniforma mestského policajta sa skutočne blýskala novotou a sýtomodrá farba, ktorou sa odlišovali od štátnych policajtov, dávala možnosť strieborným gombíkom ešte viac vyniknúť.

Sused Štefi, ako ho všetci familiárne volali, bol urastenej postavy, čo bol zrejme dôsledok jeho športových aktivít v mladosti, o ktorých rád rozprával, ale vzhľadom na neustále pribúdajúce skutočnosti, ktoré s radosťou malého chlapca pridával, mu už nikto zo susedov neveril. Jeho vypracovaná postava dostávala v uniforme zvláštny šmrnc dôveryhodnosti, a keď zažmurkal svojimi malými očkami, stabilne posadenými nad veľkými očnými vačkami, tak nebolo dôvodu mu neveriť. Vlasy si česal nabok a keďže patrila medzi tých šťastlivcov, čo šedivejú až tri dni pred smrťou, zdanie večnej mladosti krúžilo okolo jeho postavy bez najmenších problémov od rána do večera.

Elena (ako aj ostatní susedia) však poznali tohto usmievavého suseda aj z inej stránky a práve to bol dôvod, prečo sa netešila z jeho nočnej návštevy. Prečo práve on? Prečo práve teraz? To boli hlavné otázky, čo prebehli Eleninou myslou. Jedným uchom kontrolovala zvuky z kúpeľne, druhým sa chystala vypočuť si suseda.

Sebavedome si sadol do kresla, aby vzápätí vstal a podišiel k oknu, potom si zasa sadol a zasa vstal. Elena nevedela, či je to nervozita alebo akýsi zvláštny druh choroby. Ak vás niekto príde navštíviť, asi by sa mal opýtať, či si môže sadnúť, a keď si sadne, asi by

mal vysvetliť dôvod, ale tieto bežné medzil'udské pravidlá sused oblečený v policajnej uniforme viditeľne ignoroval. Bol to dôsledok jeho netrpezlivej povahy, ale aj dôsledok neustáleho napätia v jeho povolání, čo sa plne odrážalo v jeho mimike a trhaných pohyboch šľachovitých rúk.

„Tá uniforma vám sekne,“ zalichotila Elena, lebo nič iné jej v danom okamihu nenapadlo. Ešte viac ju zmatla skutočnosť, že susedova uniforma bola úplne suchá. Neprišiel teda priamo z ulice. Buď vyesedával doma alebo v niektorej krčme. Druhý variant sa jej nezdal, zacítila by cigaretový dym.

Bola tu ešte jedna možnosť a tá sa jej zdala najpravdepodobnejšia. Prepojenie mestských policajtov s miestnymi prostitútkami bolo verejným tajomstvom a keďže si Elena nevedela dosť dobre predstaviť, ako tento netrpezlivý ľudský tvor sedí pokojne pred televízorom, tak jediným rozuzlením celého rébusu bola návšteva u jednej z tých...

„Naozaj vám to sekne,“ pochválila ho opäť v domnienke, že sa konečne usadí a zdôvodní svoje nočné vtrhnutie do jej súkromia. „Vonku ešte stále prší?“

Štefan Vadóc sa jej premával v obývacej izbe s istotou domáceho pána, zatiaľ čo v kúpeľni mala zavretého milenca. To bol dostatočný dôvod na vykoľajenie mysle.

„Ale suseda, vy to hovoríte len tak, aby ste si ma udobrili, že?“ Sadol si opäť do kresla (prestala to počítat) a hodil na ňu dlhý vyzývavý pohľad. „Keby ste to myslela vážne, nestála by ste vo dverách ako zmoknuté kura a netvárila sa tak kyslo. Je síce dosť neskoro na priateľskú susedskú komunikáciu, ale mohla by ste byť ku mne trochu milšia. Aj v túto hodinu.“ Pozrel sa provokatívne na hodinky. Vyzerali byť dosť drahé.

„Ako, prosím?“ pokrútila nechápavo hlavou. Tak ten chlap má guráž, povedala si v duchu. Keď videla, ako si Štefi preložil nohu cez nohu a začal sa bezstarostne pohrávať s jedným gombíkom na uniforme, evidentne znervóznela a začala sa aj ona bezcieľne prechádzať po miestnosti. Na rozdiel od suseda sa prechádzala vo svojom byte.

„Suseda,“ začal zmiernovať napätie Štefi. „Koľko rokov sa už poznáme? Povedzte. No povedzte! Som ja nejaký vagabund? Ja viem, niektorí naši podarení susedia ma označovali ako nejakú kravu, to som sa už dávno dozvedel, ale napriek všetkým tým hlúpym rečiam si veľmi zakladám na dobrých susedských vzťahoch. Inak by som nemohol žiť v tejto studenej diere, uprostred všetkých tých zloduchov, čo sa tu premávajú po ulici.“

Štefi sa odmlčal, aby zistil, či ho suseda počúva. Čím bola nervóznejšia, tým lepšie sa cítil, pričom ho vôbec netrápilo, že o chvíľu odbijú polnoc. Čas sa pre neho zastavil,

a aby ho zmysluplne naplnil, potreboval sa s niekým porozprávať. „Tak povedzte už suseda, považujete ma za vagabunda?“

„To som nepovedala,“ odvetila rýchlo Elena, pričom si pomyslela svoje. Urobila to však s čo najväčšou diskretnosťou, nechcela, aby bolo čo len náznakom na jej tvári vidieť, čo si skutočne myslí. „Nepovedala som ani slovko na vašu adresu. Ale pred chvíľou ste vtrhli do môjho bytu a správate sa ako doma. Je už veľa hodín, zajtra sa ide do roboty (zobrala si týždeň dovolenky, ale snáď o tom nevie...). Nevidíte, že mám povinnosti? Že... že práve som chcela... prať...“

Štefan Vadóc sa zatváril trochu previnilo, ale len tak naoko, aby nevyzeral ako skutočný gauner. Potom vstal a podišiel k oknu.

„To ma veľmi mrzí, že som vás vyrušil a vyľakal.“ Rukou odhrnul záclonu a zahladel sa von na ulicu. Úmyselne urobil pomlčku, aby zvýraznil dôležitosť slov, ktoré chcel vyriečiť. „Suseda, ja som taký dobrák, akého na tejto ulici málokedy stretnete. Aj malé deti sa mi už posmievajú. Verili by ste tomu?“

Každý v dome vedel, aký je Vadóc zákerný a nevyspytateľný vo svojich krokoch. Každý vedel, ako rýchlo sa naučil zneužívať policajnú uniformu, a čo bolo najhoršie, robil to s radosťou aj na úkor svojich susedov. Nemal zľutovanie s nikým, ani so svojou dcérou, ktorá sa stala jeho najboľavejším miestom.

„Keby ste vedela,“ pokračoval zamyslene, „koľko času musím obetovať, aby som ustrážil autá ostatných našich spoluobčanov. Viete vy vôbec, koľko obchôdzok musím denne urobiť, aby som mal prehľad o každom aute, čo sem zavíta? Viete koľko? Neviete. A preto neviete, čo sa vo mne odohráva, keď vidím, ako nejaký neznámy ksicht zaparkuje na mieste, kde stáva niektorý z našich susedov. No pod'ťe sa pozrieť, len sa pod'ťe pozrieť!“

Elena videla, že nemá na výber. Podišla k oknu a pozrela smerom, kam ukazoval slizký Štefi. Vonku už bola tma, našťastie pouličné lampy dostatočne osvetľovali zaparkované autá.

„Vidíte tú žltú fiatku?“ ukázal prstom kdesi do neznáma cez okenné sklo. „Vidíte, ako drzo zaparkoval? Priamo pri stožiarí verejného osvetlenia! To aby ho každý videl, no nie je to drzosť!? Môžu naši susedia pokojne spať, keď takýto egoista zaberie miesto pre našich ľudí? Nestáva tam náhodou váš manžel?“

Zadržala dych. Štefi jej dobrácky položil ruku na plece a s úsmevom sa pozeral cez okno. Elena sa cítila ako vo zveráku. Fiatka, ledabolo zaparkovaná na chodníku, skutočne